

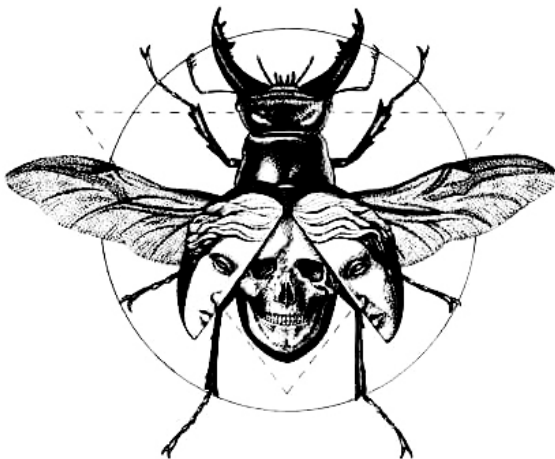
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΡΡΩΣΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Η εξουσία της ιατρικής επιστήμης	σελ. 4
2) Περί ιατρογένεσης	σελ. 6
3) Η ιατρική αφήγηση του θανάτου	σελ. 7
4) Η Βιομηχανία της υγείας	σελ. 9
4) Η εξέλιξη της βίο-βιομηχανίας	σελ. 10
5) Ενάντια στην κανονικότητα	σελ. 14
6) Κανονικότητα και κόλασμός	σελ. 15
7) Το ιδεολόγημα της ψυχιατρικής	σελ. 16
8) Ψυχιατρικός εγκλεισμός	σελ. 18
8) Η βιομηχανία των φαρμάκων	σελ. 20
9) Κοσμετολογία	σελ. 25
10) Η χημική λοβοτομή	σελ. 25
11) Η "θεραπεία" των μη ανθρώπινων όντων	σελ. 28
12) Κλείνοντας	σελ. 30

ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Οι δεσμοί μεταξύ εξουσίας και επιστήμης ξεκινούν από αρχαιοτάτων χρόνων. Μέσα από αυτή τη σχέση, αποκρυσταλλώθηκε ένας άυλος κληβός, ο οποίος χώρεσε μέσα του κάθε στοιχείο της φύσης, το οποίο μηχανοποιήθηκε και μετατράπηκε σε όπλο στα χέρια της κυριαρχίας. Κάθε εποχή, ανάλογα με το κοινωνικό-οικονομικό-πολιτικό πλαίσιο έστεφε με δάφνες τις αλήθειες, τις γενικές παραδοχές και τις ανακαλύψεις, που εξυπηρετούσαν τα εκάστοτε συμφέροντα της εξουσίας. Στην 'πραγματικότητα' τίποτα δεν άλλαξε με την πάροδο του χρόνου, πέρα από τη μορφή της ολοκληρωτικής καταπίεσης.

Πιο συγκεκριμένα, οι επιστήμες της ζωής αφορούν είτε άμεσα είτε έμμεσα την εκμετάλλευση του έμβιου φυσικού κόσμου. Στη βάση τους τίθεται η ιατρική, η οποία συνιστά ένα συμπαγές και αδιαμφισβήτητο σώμα ιδεών και πρακτικών. Υπόσχεται την 'απελευθέρωση' από φόβους και παθήσεις, ενώ με τη συμβολή της βιολογίας αποκτά τη δυνατότητα να ανιχνεύει την προέλευση της όποιας ασθένειας. Κατ' επέκταση, ο γιατρός μπορεί και κρίνει ποιος είναι άρρωστος και υγιής, χρήσιμος και άχρηστος προς τις καπιταλιστικές προσαγές, ικανός και ανίκανος να ανταπεξέλθει στις κοινωνικές υποχρεώσεις. Η υγεία σήμερα έχει αποκτήσει ιδιάζουσα σημασία, αφού πλέον η αγωνία για την απόκτηση και διατήρηση της, αλλά και ο φόβος προς την ασθένεια κυριαρχούν. Το προσδόκιμο ζωής έχει αυξηθεί τρομακτικά, σε σχέση με προγενέστερες εποχές. Τακτικά τσεπ-απ, επισκέψεις σε ειδήμονες γιατρούς, τόνοι φαρμάκων και παραφαρμακευτικών σκευασμάτων στελεχώνουν την ανάγκη του σύγχρονου ανθρώπου, για παράταση του χρόνου ζωής τους, πάνω στη γη. Η πρόληψη πηλασάρεται ως μια υπεύθυνα επιλογή που διασφαλίζει το μέλλον της λειτουργίας του ανθρώπινου οργανισμού. Η πραγματικότητα, όμως, δεν είναι άλλη από τη χειραγώγηση. Οι έλεγχοι πριν τον τοκετό, οι επισκέψεις στους γιατρούς, οι τεχνολογικά εξοπλισμένες κλινικές και οι προπληρωμένες εξετάσεις σε σχολεία και πανεπιστήμια συνθέτουν το τοπίο.

Τα νοσολογικά σχήματα της ιατρικής είναι αμέτρητα, ενώ έρεισμα τους αποτελούν συστήματα ταξινόμησης και οργανωτικά μοντέλα, που προσδίδουν κύρος και αξιοπιστία. Αλλήλωστε, η ονομασία και ο συμβολικός προσδιορισμός συνιστούν τους ακρογωνιαίους λίθους της κάθε επιστήμης, τα συστατικά εκείνα που συνέβαλλαν στην εξέλιξη της και έθεσαν σε εφαρμογή τους εξουσιαστικούς μοχλούς του ιατρικού οικοδομήματος.

Μέσα από την εξέταση και την κατηγοριοποίηση, η ιατρική πασχίζει να μελετήσει, να ερμηνεύσει, να κυριαρχήσει πάνω στον εν δυνάμει ασθενή. Στους κόλπους της γεννιέται το δίπολο της υγείας και της αρρώστιας, του ειδήμονα και του πάσχοντα, αυτού που ζητά και εκείνου παρέχει βοήθεια. Πρόκειται για κάτι απτό, αφού η ευρωστία, ο πόνος, το σύμπτωμα έχουν οργανική υπόσταση. Κατ' επέκταση, βιολογικοποιούνται, διαγιγνώσκονται, θεραπεύονται. Η εξουσία του ιατρικού μονοπωλίου επεκτάθηκε σε μεγάλη κλίμακα και στέρησε την ατομική σωματική ελευθερία. Η κοινωνία αναγνώρισε στους γιατρούς το 'δικαίωμα' να καθορίζουν την ασθένεια, το ποιος νοσεί ή είναι εν δυνάμει νοσούντας, αλλά και τον ορθό τρόπο διαχείρισής τους. Πρόκειται για μια σχέση δυναμική, μιας και το ιατρικό σύστημα θρέφεται από τον εαυτό του. Γιατρός και ασθενής συνυπάρχουν, αλληλοτροφοδοτούνται, αντιλούν ύπαρξη ο ένας από τον άλλον. Έτσι, οποιαδήποτε διαφορετική λειτουργία του σώματος γίνεται αποδεκτή μόνο όταν η ιατρική αυθεντία την ορίσει ως μια ασθένεια που μπορεί να αντιμετωπίσει.

Τα άτομα υποτάσσονται στις εντολές του ιατρικού οικοδομήματος και των προσώπων που το στελεχώνουν, καταναλώνοντας το ιατρικό εμπόρευμα, με σκοπό να γίνουν η βελτιωμένη εκδοχή του εαυτού τους.

Η ιατρική, όπως ο νόμος και η θρησκεία, έχει την εξουσία να ορίζει τι είναι φυσιολογικό, εύρωστο ή νοσηρό. Μπορεί τα παράπονα ενός ανθρώπου να τα αξιολογήσει ως συμπτώματα, τα οποία θα τον εντάξουν στην κατηγορία του ασθενή, ενώ αντίστοιχα μπορεί να διαγνώσει ως άρρωστο, κάποιον που δεν εκφράζει παράπονα ή να αρνηθεί σε κάποιον άλλον την ύπαρξη του πόνου.

Βέβαια, για να ασκηθεί η ιατρική εξουσία απαραίτητη προϋπόθεση είναι να αναγνωριστεί ως τέτοια. Ο έλεγχος της πραγματοποιείται μέσα από την ευλαβική εφαρμογή της 'επιστημονικής γνώσης', της 'διάγνωσης' και της προτεινόμενης 'θεραπείας'. Σε

κάθε ιατροκοποιημένη κοινωνία, η επιρροή της επιστημονικής αυθεντίας αντανakλάται σε κάθε πτυχή της ζωής. Η ύπαρξη αποτελεί στατιστική μελέτη, η οποία καθορίζει τη συμπεριφορά και τις πράξεις, από τη γέννηση έως το θάνατο. Η διάγνωση, φέρει κοινωνικές προεκτάσεις, αφού το νοσούντα ακολουθεί ένα μόνιμο στίγμα. Όπως ο κατάδικος, ο 'ψυχασθενής', ο 'άρρωστος' μετατρέπεται σε δακτυλοδεικτούμενο. Παράλληλα, ο 'ασθενής' μετατρέπεται σε άθυρμα των ιατρικών πορισμάτων και αδυνατεί να ορίσει τον εαυτό του.

Η ιατρική πολυπλασίασε τις επιτυχίες της βλέποντας το σώμα ως μια πολύπλοκη μηχανή, της οποίας τα μυστικά μπορούσαν να αποκαλυφθούν μέσα από συνεχή έρευνα, μέσα από ενδεδειγμένα πειράματα σε ανθρώπινα και μη όντα. Ο άνθρωπος, φτιαγμένος καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση του ιατρικού μοτίβου της εκάστοτε εποχής, συνιστά ένα πειραματικό μοντέλο, που επιδέχεται συνεχείς βιολογικές βελτιώσεις. Φυσικά, το ίδιο ισχύει και για τα ζώα, αλλιώς και το φυσικό κόσμο εν γένει.

Οι επιστήμες ζωής χαίρουν τεράστιας εκτίμησης εντός του κοινωνικού σώματος, το οποίο αντιλαμβάνόμενο τις διαγνώσεις ως θέσφατο, παραδίδει τη σκυτάλη σε κάθε λογής επιστήμονα του σώματος και της ψυχής, ώστε να ορίσει το υγιές και το άρρωστο, το κανονικό και το τρελό, το τί χρήζει θεραπειάς, απομόνωσης, εγκλεισμού, θανάτωσης. Πρόκειται για ένα κύκλο δίχως σταματημό, αφού η ιατρική φρόντισε να εντάξει es aεί τους 'πάσχοντες' στην ολοκληρωτική εξάρτηση από τους επαίοντες της υγείας.

ΠΕΡΙ ΙΑΤΡΟΓΕΝΕΣΗΣ...

Η ιατρική επιστήμη συνιστά μια ταχέως εξαπλωμένη επιδημία. Η ιατρογενής αρρώστια, με την πιο στενή σημασία του όρου, περιλαμβάνει παθήσεις, που δε θα είχαν εμφανιστεί, εάν δεν είχε εφαρμοστεί "έγκυρη και επιστημονικά συστηνόμενη θεραπεία". Εν ολίγοις, περικλείει όλες τις κλινικές καταστάσεις, για τις οποίες παθογόνοι ή νοσογόνοι παράγοντες είναι τα φάρμακα, οι γιατροί και τα νοσοκομεία. Οι ανεπιθύμητες παρενέργειες τους αυξάνονται ανάλογα με την ισχύ και την έκταση της χρήσης τους. Ορισμένα προκαλούν εθισμό, άλλα παραμορφώσεις και άλλα βιολογικές μεταλλάξεις, σε συνδυασμό με χρωστικές τροφίμων ή εντομοκτόνων. Επιπλέον, επιβλαβείς ανύπαρκτες ασθένειες συνιστούν το αποτέλεσμα της ιατρικής θεραπείας, η οποία είχε χορηγηθεί για άλλες ανύπαρκτες αρρώστιες. Οι ιατρογενείς κίνδυνοι περιλαμβάνουν επίσης τις χειρουργικές επιπλοκές, τις ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις, τα λάθη και τις παρενέργειες των διαγνωστικών εξετάσεων.

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΔΟΞΗ

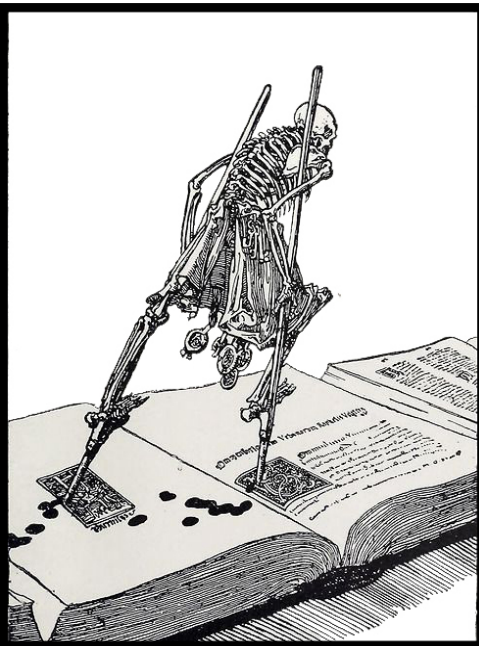
Με τη γέννηση των βιομηχανοποιημένων κοινωνιών, φτάνοντας έως το σημερινό κοινωνικό μοντέλο βλέπουμε τόσο τη σταδιακή απομάκρυνση του ανθρώπου από τα ένστικτα του, όσο και την ολική αποξένωση από το σώμα του. Παλαιότερα ο άνθρωπος, όπως όλα τα υπόλοιπα ζώα "άκουγε" το σώμα του. Γνώριζε τις ανάγκες και τις επιθυμίες του κορμιού του, από την τροφή έως την ίαση. Καθώς, λοιπόν, δεν είχε αποκοπεί από τα ένστικτα του, η ζωή και η σχέση του με το θάνατο ήταν διαφορετική. Υπήρχε εξοικείωση με το φυσικό κύκλο ζωής, τα στάδια του οποίου ήταν αισθητά, αφού το άτομο βίωνε κάθε σωματική αλλαγή ή την αντιλαμβανόταν μέσα από τον περίγυρο του.

Στη σύγχρονη κοινωνία τίποτα δεν θυμίζει τη "βούληση" αυτή του ανθρώπου, που αδυνατεί να παραιτηθεί από το θάνατο, από την ιδέα πως θα ξεχαστεί. Βαυκαλίζεται πως δε συνιστά απλώς ένα ανταλλάξιμο κομμάτι μέσα στην κοινωνική μηχανή, πώς έχει ακόμη να προσφέρει, πως πρέπει να τον θυμούνται για κάτι. Κάπως έτσι, όλη η ζωή βρίσκεται σε πλήρη εξάρτηση με την οργανωμένη κοινωνία, που υπόσχεται μερικά επιπλέον χρόνια σε "πλήρη μορφή".

Όσο, λοιπόν, οι ρυθμοί ζωής γίνονται όλο και πιο γρήγοροι,

τα πάντα είναι έτοιμα και προπαρασκευασμένα. Οι τροφές συσκευάζονται, πραγματοποιείται εργασιακή κατανομή της παραγωγής, ποιος θα ασχολείται με τα τρόφιμα, τα φάρμακα, τα σκευάσματα μορφιάς, τα είδη υγιεινής κ.ο.κ.

Αντί, λοιπόν, το άτομο να αντιλαμβάνεται τις πραγματικές του ανάγκες και επιθυμίες και να βρίσκει τρόπους, έτσι ώστε να τις καλύπτει και να τις πραγματώνει, καταλήγει να τρέφεται με πλαστικά και γενετικά τροποποιημένα σκευάσματα, να χρησιμοποιεί βιομηχανοποιημένα προϊόντα, να καταναλώνει χάπια, ώστε να

φαίνεται υγιές. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη οποιαδήποτε σχέση με το κορμί μοιάζει ασύλληπτη.

Κάθε πόνος είναι νοσηρός, θα το πει ο/η γιατρός και θα χορηγήσει την εκάστοτε αγωγή. Το σώμα δεν πρέπει να πονά ούτε για δική του αυτοάμυνα. Όταν κάποια λειτουργία του παρεκτραπεί από τη νόρμα του "υγιούς", αμέσως θα παρθούν τα "κατάλληλα" μέτρα για την αντιμετώπιση της παρέκκλισης.

Μέσα από αυτή τη νοοτροπία έχει επέλθει η ολική ρήξη του ανθρώπου με τον θάνατο, ενώ η επιστήμη της ιατρικής δίνει τη δική της αφήγηση. Από την άληθη, ο άνθρωπος αρνείται τη φύση του και με τη μταιοδοξία για κυριαρχία πάνω στον κόσμο πασχίζει να τον δαμάσει.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η Βιομηχανία της υγείας αποτελεί μια από τις πιο κερδοφόρες βιομηχανίες σε παγκόσμια κλίμακα. Η ραγδαία ανάπτυξη της έγκειται στην επέλαση ολόκληρου του ιατρικού συστήματος σε διάφορους τομείς. Από τα ερευνητικά εργαστήρια και τις φαρμακοβιομηχανίες, τα νοσοκομεία και τους ειδήμονες γιατρούς έως τις εταιρείες που τους παρέχουν τον υλικότεχνικό εξοπλισμό. Όλα τα παραπάνω λειτουργούν για τη συνεχή τροφοδότηση της ιατροβιομηχανικής δεξαμενής. Η πλειοψηφία των σύγχρονων ασθενειών συνιστά απόρροια του πολιτισμένου τρόπου ζωής. Το κουτί της Πανδώρας άνοιξε και από μέσα ξεχύθηκαν μυριάδες ασθένειες. Έτσι, χρειαζόμαστε τον πολιτισμό, τη βιομηχανία της υγείας, την ιατρική τεχνολογία/ηθολογία, ώστε να τις καταπολεμήσουμε.

Ιατροτεχνολογικά επιτεύγματα, καινοτόμες ανακαλύψεις, απευθείας από την επιστημονική ελίτ χαιρούν κοινωνικής αποδοχής και νομιμοποίησης, αφού όταν διακυβεύεται το μέλλον της ανθρωπότητας, όλα είναι αποδεκτά.

Μέσα στη μεταβιομηχανική κοινωνία, η ιατρική επιστήμη έχει διευρυνθεί τόσο ποιοτικά όσο και ποσοτικά. Ευαγγελίζεται πως κατέχει απαντήσεις για όσα ταλανίζουν την 'ανθρωπότητα'. Ανίστες ασθένειες, οικολογικές καταστροφές, πάταξη της 'εγκληματικότητας'. Πλέον, κατέχει τα μέσα και ένα τεράστιο πεδίο πειραματισμού, ώστε να αναπτύξει την έρευνα της. Κράτος και ιδιωτικές επιχειρήσεις γίνονται επενδυτές, παρέχοντας τους απαραίτητους πόρους, αλλήλα και τη φυσική υπόσταση (ανθρώπινα και μη ζώα), πάνω στην οποία θα πειραματιστεί με τις καινοτόμες ανακαλύψεις της. Σε αντάλλαγμα, δέχεται τους όρους της αυξημένης παραγωγικότητας, της εξειδίκευσης, τον καταμερισμό εργασίας και τη βιομηχανική πειθαρχία.

Αλλήλωσε, η ανάπτυξη, η ευημερία και η ισχυροποίηση ενός κράτους στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στις τέχνο-επιστήμες. Τεράστια ποσά επενδύονται κάθε χρόνο στη γενετική έρευνα, στην πληροφορική, στη νάνο- και βίο- τεχνολογία, τροφοδοτώντας το τεχνολογικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα και τις σχέσεις που δομούνται εντός αυτού (παραγωγή-κατανάλωση, διαπαιδαγώγηση, κοινωνικός έλεγχος, πειθαρχία).

Οι εκατοντάδες επιστημονικοί κλάδοι γεννούν όλο και μεγαλύτερη εξειδίκευση, κατ' επέκταση και νέους ρόλους μέσα στο κοινωνικό

πεδίο. Κάθε επιστήμη και κατά κύριο λόγο η ιατρική, πασχίζει να τιθασεύει τους ανθρώπους, τα ζώα, τη φύση, ακόμη και τα πιο μικροσκοπικά σωματίδια της ύλης, χρησιμοποιώντας τα για να απομυζήσει κέρδος και να εδραιώσει την κυριαρχία της.

Ο κόσμος γύρω μας αποτελεί ένα εν δυνάμει πείραμα. Ένα πείραμα στο οποίο μπορεί να υπαχθεί ο οποιοσδήποτε και το οτιδήποτε. Έγκλειστοί μέσα σε σωφρονιστικά καταστήματα, ορφανοτροφεία, ψυχιατρικά άσυλα, φυλακισμένοι του αστικού ιστού, μη ανθρωπίνια όντα αποτέλεσαν και αποτελούν έρμαια της επιστημονικής εξουσίας, η οποία σε αγαστή συνεργασία με το εξουσιαστικό σύμπλεγμα, εξαπλώνεται ραγδαία.

Η νοσηρή κοινωνία, που αρρωσταίνει όλο και περισσότερο από τον σύγχρονο τρόπο ζωής στα βιομηχανικά αστικά κέντρα, βρίσκει διέξοδο στη συνεχή ιατρική παρακολούθηση, στα φάρμακα, στις πειραματικές θεραπείες, ενώ ο ιατρικός έλεγχος μετατρέπεται σε προσοδοφόρα οικονομική δραστηριότητα.

ΒΙΟ-ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Με περίσσεια βεβαιότητα, η άρνηση της ανακάλυψης των μυστικών της φύσης είναι αντίθετη προς τον προσανατολισμό του πολιτισμένου ανθρώπου. Η μελέτη των μηχανισμών της ζωής, η αναπαραγωγή και ο πολλαπλασιασμός τους, προσιδιάζουν την απόκτηση της βελτιωμένης εκδοχής όλων των ειδών. Ένα κοινωνικό και οικονομικό δώρο προσφέρεται απλόχερα στην 'ανθρωπότητα'. Από τη μακαριότητα της επιστημονικής γνώσης δε θα μπορούσε να λείπει και η επιστήμη εκείνη που θα κατάφερνε να χαρτογραφήσει ολοκληρωτικά την οργανική υπόσταση των έμβιων όντων.

Η βιοτεχνολογία συνιστά ένα σύμπλεγμα τεχνικών, που στοχεύουν στη βιομηχανική εκμετάλλευση μικροοργανισμών, φυτικών ή ζωικών κυττάρων, προς όφελος του ανθρώπινου είδους. Η εξέλιξη των βιο-επιστημών παρέχει τη δυνατότητα χρήσης των έμβιων όντων, για την παραγωγή ευρείας κλίμακας προϊόντων. Στοχεύει σε παραγωγικούς τομείς, που κυμαίνονται από τη γεωργία, την κτηνοτροφία, μέχρι τη φαρμακοβιομηχανία και τις ιατρικές υπηρεσίες, περνώντας μέσω του χημικού τομέα, σε ένα τεχνολογικό σύνολο, στο οποίο παίζει ρόλο η βιο-πληροφορική, η ρομποτική, ακόμη και οι τηλεπικοινωνίες. Η τράπεζα δεδομένων που έχει δημιουργηθεί για την εμπορική χρήση της γενετικής μηχανικής, στους παραπάνω κλάδους, μπορεί να μετατραπεί σε 'παθολόγο' όπλο, που μπορεί να επιτεθεί σε οποιονδήποτε και οτιδήποτε.

Γνωρίζοντας, πλέον, πώς να χειρίζονται τα γονίδια ενός είδους, αλλά και πώς να τα μεταφέρουν σε διαφορετικά, οι επιστήμονες μπορούν να παρασκευάσουν ασθένειες και αντίδοτα, διαγνωστικές ιατρικές εξετάσεις, όργανα για μεταμοσχεύσεις, φάρμακα από κύτταρα ζώων, να παραγάγουν ανθεκτικές ποικιλίες φυτών, να δημιουργήσουν μη ανθρώπινα όντα με επιθυμητά για αυτούς χαρακτηριστικά, να ταυτοποιήσουν υπόπτους για 'εγκληματικές' πράξεις και η λίστα δεν έχει τελειωμό...

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι πως σε πειραματικά εργαστήρια, αλλά και σε πληθώρα φυλακών άγριας ζωής υπάρχουν καταψύκτες, όπου διατηρείται το DNA διαφόρων ειδών, ώστε να χρησιμοποιηθεί αργότερα για την κλωνοποίηση τους. Παράλληλα, συντελείται και η σύγχρονη ευγονική, κατά την οποία τα ζώα υπόκεινται σε συνεχείς διασταυρώσεις έως ότου δώσουν τον πολυπόθητο απόγονο, με τα επιθυμητά χαρακτηριστικά. Έτσι, ο θεατής του ζωολογικού κήπου θα καταναλώσει άγριο προϊόν υψηλής αισθητικής.

Ο Ζωολογικός Κήπος της Κοπεγχάγης αποφάσισε να πυροβολήσει μια καμηλοπάρδαλη ηλικίας 18 μηνών με το όνομα Marius. Το ζώο ήταν αρκετά υγιές, αλλά ο ζωολογικός κήπος έκρινε ότι ο Marius έπρεπε να πεθάνει γιατί υπήρχε ο κίνδυνος αιμομιξίας εάν ζευγάρωνε. Έτσι, η καμηλοπάρδαλη θανατώθηκε με μια σφαίρα στο κεφάλι, κόπηκε κομματάκια και ταΐστηκε στα λιοντάρια.

Φαίνεται, λοιπόν, πως μέσα από την επιστημονική εξέλιξη και γνώση επιτυγχάνεται έμπρακτα η γενετική ομοιομορφία πάνω σε κάθε έμβιο πλάσμα. Ομοιομορφία που αντιβαίνει στη φυσική πολυπλοκότητα και δεν μπορεί να υπάρξει με κανέναν άλλον τρόπο, πέραν των ανθρώπινων παρεμβάσεων και τεχνικών εφαρμογών. Ομοιομορφία συνώνυμη της καταπίεσης και της επιβολής.

Τα πάντα είναι σαφώς προκαθορισμένα. Η κοινωνική συμπεριφορά, η παχυσαρκία, οι ασθένειες που θα μας χτυπήσουν την πόρτα, οι κλίσεις, ακόμη και το ...αντάρτικο πόλης*.

**Ο εγκέφαλος της Meinhof δε θάφτηκε με το σώμα της, έπειτα από τον ανεξίτηλο θάνατο της στο λευκό κελί του Stammheim , στις 9 Μαΐου του 1976. Έμεινε στα χέρια των «ειδικών», που τον τεμάχισαν σε πολυάριθμα τμήματα, αναζητώντας αγωνιωδώς τη λύδια λίθο της τρομοκρατίας.*

Οι υπήκοοι των σύγχρονων κοινωνιών οφείλουν να μυηθούν στο μυστήριο του γενετικού κώδικα, των μοριακών σωματιδίων, στο ακατανόητο για την πλειοψηφία επιστημονικό τους πλαίσιο. Άλλωστε, το επίδικο είναι η ηθική νομιμοποίηση των βιο-μεθόδων.

Στα μάτια της κοινωνικής μηχανής είμαστε 'όλοι ίσοι', όλοι το ίδιο πολυίτιμοι. Η βιοτεχνολογία, λοιπόν, υπάρχει για να μας διευκολύνει και έτσι η συμβολή μας στην έρευνα της κρίνεται απαραίτητη. Οφείλουμε να προστατέψουμε το βιολογικό μας μέλλον, γνωρίζοντας λεπτομερώς το γενετικό μας εξοπλισμό, να παράγουμε σπάνια μόρια σε τροποποιημένη αλληλουχία, η οποία μπορεί να προστεθεί στον οργανισμό και να φροντίσει κάποια εξελιγμένη ασθένεια ή να διαιωνίσουμε επ' αόριστον τη ζωή μας.

Η γενετική λογική έρχεται να θέσει και να καθορίσει τα όρια της ζωής, εξαλείφοντας και τα τελευταία ψήγματα μοναδικότητας. Πλέον, το άτομο υπάρχει για να υπηρετεί το γενωμικό του πεπρωμένο. Η κοινωνική ύπαρξη δεν είναι παρά η αντανάκλαση του.

Πειράματα της Βιοτεχνολογίας

- **Σολομός Γίγας:** Πριν μερικά χρόνια, στον Καναδά ερευνητές εισήγαγαν στα κύτταρα του σολομού ένα ρυθμιστικό γονίδιο, από κάποιο είδος Βακαλάου, το οποίο ενεργοποιούσε το γονίδιο της αυξητικής ορμόνης του σολομού. Σε πειραματικές ιχθυοκαλλιέργειες στη Σκωτία, οι σολομοί αυτοί αναπτύσσονται δέκα φορές ταχύτερα από τους φυσιολογικούς και φτάνουν το τριακονταπλάσιο βάρος από εκείνους, πράγμα που στα μάτια του παραγωγού ισοδυναμεί με μεγαλύτερο κέρδος.
- **Χέρμαν:** Ένας διαγονιδιακός* ταύρος γεννήθηκε στην Ολλανδία το 1990, ο οποίος περιείχε ένα γονίδιο, το οποίο όταν περάσει στους θηλυκούς απογόνους του, παράγει στο γάλα τους την πρωτεΐνη του ανθρώπινου γάλακτος, τη λακτοφερίνη.

Τα ιατρικά πειράματα προκαλούν αφόρητους πόνους στα ζώα, χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ένα διαγονιδιακό ποντικό (Harvard mouse) στον οποίο προστέθηκε ένα γονίδιο που προκαλεί καρκίνο. Ο ποντικός αυτός αναπτύσσει καρκίνους πολύ πιο συχνά από τους κανονικούς ποντικούς και χρησιμοποιείται ως οργανισμός- μοντέλο για τη μελέτη του καρκίνου.

Πειράματα στον ελληνικό χώρο:

Τα ποντίκια είναι μακράν το πιο συχνά χρησιμοποιούμενο ζώο στην έρευνα της γενετικής τροποποίησης (GM). Για κάθε ένα GM ποντίκι που χρησιμοποιείται σε ένα πείραμα, εκατοντάδες άλλα πεθαίνουν ή θανατώνονται, μιας και είτε υπάρχει πλεόνασμα είτε δεν έχουν εμφανίσει την επιθυμητή γενετική μεταβολή ή επειδή γεννιούνται με άλλες, απρόβλεπτες δυσμορφίες.

Στον Ελληνικό χώρο έχει δημιουργηθεί το κέντρο INFRA-FRONTIER-GR, που συνεργάζεται στενά κυρίως με το Ινστιτούτο Φλέμινγκ, αλλά και με το Ινστιτούτο Μοριακής Βιολογίας και Βιοτεχνολογίας (IMBB) και με το Ινστιτούτο Βιο-Ιατρικών ερευνών (BRFAA) και αναπαράγει GM ποντίκια με τα οποία τροφοδοτεί το 'σαδιστικό' κόσμο των πειραμάτων στα ζώα.

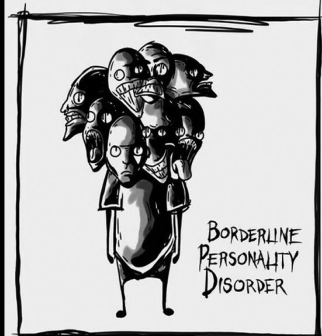
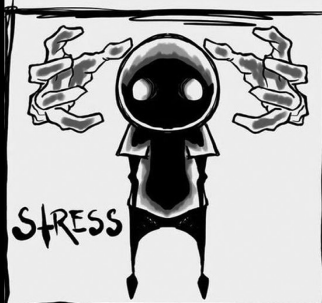
Τα διαγονιδιακά ζώα παράγονται από την εσκεμμένη εισαγωγή ξένου DNA στο γονιδίωμα ενός ζώου δέκτη. Το ξένο DNA πρέπει στη συνέχεια να μεταδοθεί διαμέσου των γεννητικών κυττάρων προκειμένου κάθε κύτταρο να περιέχει το ίδιο τροποποιημένο γενετικό υλικό και να μπορεί να κληρονομηθεί στις επόμενες γενεές. Η εισαγωγή DNA μπορεί να οδηγήσει στην υπερ- ή υπο-έκφραση συγκεκριμένων γονιδίων ή στην έκφραση νέων γονιδίων για το είδος του ζώου.

ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

Σπλάγχο από τα σπλάγχνα του πολιτισμού, των μαζικών και οργανωμένων κοινωνιών, η κανονικότητα, διέπει και ιθύνει τον κόσμο. Πρελούδιο στην ιστορία της αποτελούν οι κοινωνικές νόρμες. Η θέσπιση συμπεριφορικών κανόνων στοιχειώνει κάθε εποχή, με προσταγές, ρόλους, νόμους, εξουσίες. Το περιεχόμενο της μεταβάλλεται ανάλογα με τις ετερότητες που εμφανίζονται στο εκάστοτε χρονικό πλαίσιο και συναρτώνται με τα θεσμικά, τα πολιτικά, τα οικονομικά όρια της κοινωνικής συμβίωσης. Η ανάγκη για ομοιομορφία, υπακοή, προσαρμοστικότητα στο κοινωνικό γίγνεσθαι ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε καίρια και απαραίτητη για τη διατήρηση του αόρατου πλέγματος που τυλίγει τις δομές, τους θεσμούς, τα φυσικά πρόσωπα που στελεχώνουν την κυριαρχία.

Ανέκαθεν, οι εξουσιαστές, στόχευαν στην ομοιομορφία, στη δημιουργία ενός συμπαγούς και πανομοιότυπου μορφώματος, έτσι ώστε η χειραγώγηση του να πραγματοποιείται εύκολα και αυτοματοποιημένα. Κίβδηλα δίπολα κατασκευάζονται βάσει των νορμών, επιχειρώντας την ολοκληρωτική κατηγοριοποίηση των ατόμων μέσα στο κοινωνικό σώμα. Καλό-κακό, σωστό-λάθος, νόμιμο-παράνομο, κανονικό- παθογενές κοκ. Δίπολα που οριοθετούν κάθε πράξη, κάθε συναίσθημα και βίωμα. Όταν κάτι τα αντιβαίνει αδυνατεί να ορίσει την ύπαρξη του μέσα στο χώρο και στο χρόνο της κυριαρχίας, βαφτίζεται αποκλίνων και αυτομάτως εξοβελίζεται.

Μέσα από την αποσαφήνιση της κανονικότητας, το αλλότριο περιγράφεται εύκολα, ταυτοποιείται άμεσα, αντιμετωπίζεται ολοκληρωτικά. Έτσι, δομείται ανεμπόδιστα μια αιτιακή αλυσίδα και που προσαρμόζεται σε κάθε επιθυμία, εμπειρία και συμπεριφορά.

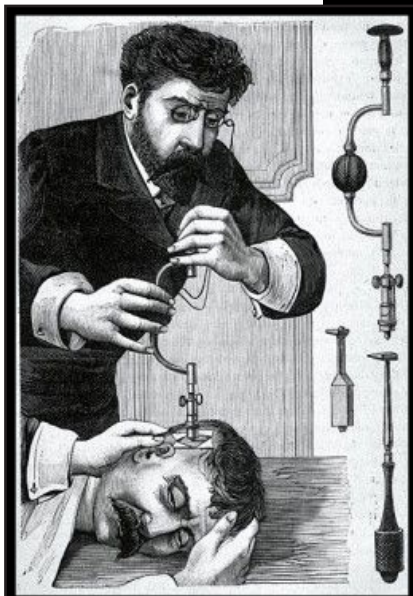

Η ανάγκη για κατηγοριοποίηση ενυπάρχει σε όλο το φάσμα της κανονικότητας. Παλεύει να καθορίζει τις απαιτήσεις και τους ρόλους και στο μέτρο που το επιτυγχάνει, επιβάλλει καταναγκαστικά και τη συμπεριφορά που τους κάνει προβλέψιμους. Οι διάχυτοι ρόλοι μέσα στο κοινωνικό πλέγμα, οι ταυτότητες που περιγράφουν τον καθένα, συνιστούν δίχως άλλο το προσωπικό κελί, μια φυλακή για εμάς από εμάς, που δίνει τη δυνατότητα και στους υπολοίπους να μας σκιαγραφούν και να μας τοποθετούν σε καλούπια, ανάλογα με τους 'ηθικούς' κώδικες που έχουνε ενοσταλαχθεί στη συνείδηση μας και τις δεξιότητες που έχουμε καθιεργήσει εντός της κοινωνικής μηχανής.

Η απόσχισή από την κυρίαρχη πραγματικότητα τιμωρείται. Σε κάθε πολιτισμό, κάθε κοινωνία, υπό οποιοδήποτε πολιτικο-οικονομικό σύστημα. Η ολότητα κομματιάζεται και τα θραύσματα της συλλέγονται, κατηγοριοποιούνται προσεκτικά και το πόρισμα εξάγεται. Έτσι, το εκάστοτε υποκείμενο ετεροκαθορίζεται και υπόκειται στον έλεγχο εκείνων που κατέχουν τη νομική έγκριση, την ιατρική εξουσιοδότηση, την όποια εξειδικευμένη κατάρτιση, ακόμη και την ηθική υποχρέωση. Η τιμωρία, ο σωφρονισμός, ο εγκλεισμός είναι για όλους όσους δεν πληρούν το κανονιστικό μοντέλο του εκάστοτε συστήματος. Και πρόκειται να πληρώσουν για αυτό.

Κανονικότητα και κολλασμός

Το αποτέλεσμα που επιφέρει η ρήξη με την κανονικότητα, είναι αδιαφιλονίκητα ο κολλασμός. Ο κολλασμός είναι μια έννοια χαμαιλεοντική. Μπορεί να αναγνωστεί τμηματικά, λόγω της ευμεταβλητότητας της, όμως διαχρονικά η σταθερά είναι μια. Η ακόρεστη ανάγκη της κυριαρχίας για κοινωνική ομαλότητα. Κάθε κοινωνία, ανεξάρτητα από το πόσο μικρή είναι, υιοθετεί κανόνες συμπεριφοράς, χτισμένους πάνω σε έναν άυλο κώδικα. Ως εκ τούτου, κάθε κοινωνικό σώμα θα προσπαθεί πάντοτε να εκτοπίσει οτιδήποτε θεωρεί πως αντιβαίνει σε αυτό. Βασανισμός, περιχαράκωση, διαπόμπευση, στιγματισμός, τιμωρία, σωφρονισμός, εγκλεισμός, συνιστούν τις τεχνικές εκείνες με τις οποίες κάθε κοινωνία οπλίζεται και επανδρώνεται, ώστε να παραμένει ακέραιη.

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Μέσα από προγνώσεις, διαγνώσεις, κατηγοριοποιήσεις, εκούσιους και ακούσιους εγκλεισμούς, ψυχοφάρμακα, παρέα με συνταγές σκέψης και ζωής, το ψυχιατρικό οικοδόμημα οχυρώθηκε και θέσπισε την κυριαρχία του μέσα στο χρονικό διηνεκές. Η νόσος της ψυχής λαμβάνει σάρκα και οστά εντός ενός πλαισίου που την αντιλαμβάνεται ως τέτοια. Ο πολιτισμός, προσέδωσε στη διαφορετική ανάγνωση της κυρίαρχης πραγματικότητας την έννοια της παρέκκλισης και στο φερόμενο ως ασθενή το ρόλο του αποδιοπομπαίου.

Ερμηνεύοντας την ψυχιατρική επιστήμη συνειδητοποιούμε πως πρόκειται για ένα κράμα ιδεολογημάτων. Οικειοποιείται όρους της φυσιολογίας, ώστε να περιγράψει σκέψεις και συναισθήματα, ενώ πεμπτουσία της συνιστά η επιδιόρθωση και η προσαρμοστικότητα του ατόμου. Η ψυχιατρική δημιουργεί δυο αλληλοεξαρτώμενους πόλους, το κανονικό και το παθογενές, οι οποίοι εμφανίζουν μια ατέρμονη ρευστότητα, καθώς κυλούν και προσαρμόζονται σε κάθε εξουσιαστικό καλούπι. Υπό το μανδύα της ευπάρχει πάντοτε η ανάγκη για επιβολή, έλεγχο και τιμωρία. Απώτερος σκοπός της, η δημιουργία ενός 'υγιούς' συνόλου, το οποίο θα υπηρετεί πιστά τους κανόνες που ορίζουν οι 'επιστημονικές αυθεντίες', έτσι ώστε να συμβαδίζουν με τις κοινωνικές νόρμες. Οι κανόνες αυτοί δεν αφορούν μονάχα τους 'ψυχικά ασθενείς', αλλά ένα ευρύτερο σύνολο, του οποίου η συμπεριφορά πρέπει να οριοθετεί και να συμβαδίσει με τις ανάγκες του συστήματος.

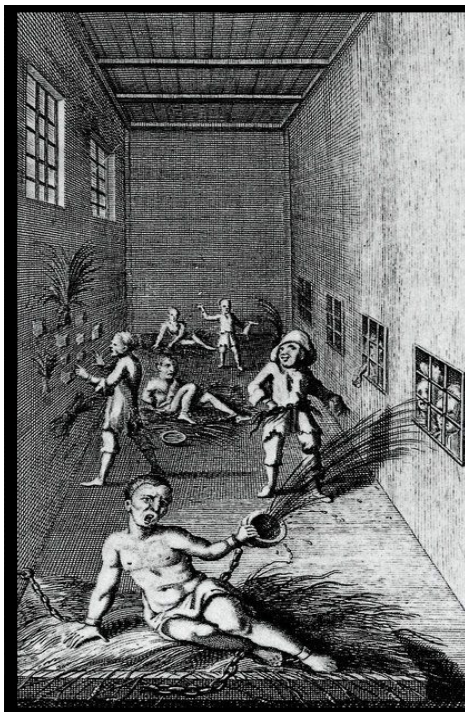
Κατά συνέπεια, τα βιώματα ιατρικοποιούνται, ερμηνεύονται ως συμπτώματα, τα οποία με τη σειρά τους καταστέλλονται μέσα από τις θεραπείες. Οι λεγόμενες 'διαταραχές της ψυχής' απέκτησαν αυθαίρετα οργανική υπόσταση και η βίαιη δράση πάνω στο κορμί και το μυαλό δικαιολογήθηκε και έγινε και κοινωνικά αποδεκτή.

Η ψυχιατρική δίνει ερμηνείες και ταξινομεί, προβλέπει και ελέγχει, δημιουργεί προβλήματα και παρέχει λύσεις. Βαδίζει πάντοτε πλάι στην εποχή της, εξελίσσεται και προσαρμόζεται άρτια στις επιταγές της κυριαρχίας. Με το πέρας του χρόνου, όμως, οι βασικές στοχεύσεις της παρέμειναν αναλλοίωτες. Ο εγκλωβισμός της ανθρώπινης ύπαρξης σε συγκεκριμένους ρόλους. Ο διακαής πόθος της για συμμόρφωση και ομοιομορφία συνέβαλλε στην κατοχύρωση και διατήρηση μιας περιοπτης και προνομιακής θέσης, που χαίρει των απολαβών της, εντός του εξουσιαστικού συμπλέγματος.

Το αλλότριο, το παράταιρο, το μη κανονικό παίρνουν το ψυχιατρικό τους βάπτισμα μέσα από τις διαγνώσεις και τις ταμπέλες που θα οριστούν για την εκάστοτε περίπτωση. Η πραγματικότητα καταλήγει μονολιθική και μόνο μέσα από τη μονολιθικότητα της τα συναισθήματα, οι σκέψεις, οι πράξεις μας μπορούν να μεταφραστούν. Η μοναδικότητα του ατόμου απορροφάται, κρύβοντας την ουσιαστική ύπαρξη κάτω από την πανοπλία των συμπτωμάτων. Η περιδίνηση της ψυχής μέσα στις κυρίαρχες νόρμες, μέσα στα όρια του πραγματικού και του φαντασιακού, αποστραγγίζει το άτομο από την ικανότητα της ερμηνείας των βιωμάτων και των εμπειριών, μετατρέποντας το σε ένα ανδρείκελο που άγεται και φέρεται μέσα στα πλέγματα της εξουσίας.

Οι συμπεριφορές, οι συναισθηματικές/ψυχικές καταστάσεις χωρίζονται στις 'υγείες' και στις αρρωστές, θέτοντας απλά και αυθαίρετα μια διαχωριστική γραμμή, μεταξύ του κανονικού και του παθογενούς, του λογικού και του παράλογου. Όπως, έγραψε ο T. Szasz: "Εάν ένας άνθρωπος «υπερβεί τα όρια του νόμου», θα τον συλλάβει η αστυνομία. Εάν «υπερβεί τα όρια της πραγματικότητας», θα τον συλλάβουν οι ψυχίατροι". Κάθε λογής θεματοφύλακας της ψυχής έχει την εξουσία να μετατρέπει το άτομο σε μια παρέκκλιση, αναζητώντας το νοσηρό. Δημιουργώντας αυτομάτως μια θέση ιεραρχίας, αφού ο ψυχίατρος, ο ψυχοθεραπευτής, ο κάθε ειδήμον είναι εκείνος που θα καθορίσει την τύχη του εκάστοτε ατόμου. Η μοίρα της πάσχουσας για τα κοινωνικά δεδομένα ψυχής, είναι ο εξοστρακισμός.

Η εκπλήρωση του θεραπευτικού της καθήκοντος ισοδυναμεί με την ανάγκη για επιβολή και ολοκληρωτικό έλεγχο. Στο στόχαστρό της θέτονται ανθρώπινα και μη ζώα, εγκλείονται, βασανίζονται (καθήλωση, ηλεκτροσπασμοθεραπεία) και μετατρέπονται σε πειραματικά εργαλεία, με σκοπό την ανακάλυψη παθολογικών αιτιών και βιολογικών ριζών.

ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ

Οι ρίζες του ψυχιατρικού εγκλεισμού είναι ιδιαίτερα βαθιές. Συναντώνται ήδη στην αρχαία Ελλάδα, στους Νόμους του Πλάτωνα. Ένα “διαταραγμένο” μυαλό ήταν δυνατό να καταδικαστεί σε φυλάκιση πέντε ετών με ρητή απαγόρευση επαφών με τα μέλη της κοινότητας. Διαφορετικά, οι “ψυχικά ασθενείς” βρισκονταν σε κατ’ οίκον περιορισμό υπό την επίβλεψη των συγγενών τους, οι οποίοι τιμωρούνταν εάν τους παραμελούσαν ή τους εγκατέλειπαν. Ανέκαθεν, λοιπόν, υπήρχαν άτομα τα οποία δε συμβάδιζαν με την “κοινή λογική”. Άλλοτε δοξάστηκαν ως σοφοί ή μάγοι κάποιας φυλής, άλλοτε θεωρήθηκαν εκλεκτοί κάποιου θεού και άλλοτε κάνκαν στην πυρά ή βρέθηκαν εγκλειστοί (σπίτι, άσυλο).

Σήμερα, η κοινωνία αποζητά την ομοιομορφία, δηλαδή τη συγκρότηση της από άτομα με κοινά χαρακτηριστικά, κοινές συμπεριφορές, κοινές ανάγκες. Ό,τι ξεφεύγει απ’ αυτήν την κλίμακα θεωρείται μη κανονικό, κοινωνικά τρομακτικό, μιας και θεωρείται επικίνδυνο. Σύμφωνα με το σύνολο όλα πρέπει να γίνονται σε συγκεκριμένο πλαίσιο. Τα άτομα μπορούν να εκφράζουν τα συναισθήματά τους π.χ. χαρά, λύπη κλπ. , αλλά με μέτρο. Εάν παρεκτραπούν από αυτά τα όρια του “νορμάλ” θεωρούνται άρρωστοι. Και εδώ η κοινωνία έρχεται για να τους επιτεθεί, να τους συμμορφώσει, να τους απομακρύνει. Τα άτομα με “διαταραγμένη ψυχική υγεία”

Ο ψυχιατρικός εγκλεισμός δεν είναι κάτι το πρωτόγνωρο, αφού ιδρύματα και άσυλα υπήρχαν ήδη από το 12ο αιώνα. Συγκεκριμένα, η ιστορία τους ξεκινά το 1247, με την ίδρυση του Bethlem Royal Hospital, κοινώς Bedlam, στο Λονδίνο, με πρωτοβουλία της επισκοπής. Το Bedlam αρχικά λειτουργεί ως φτωχοκομείο, ενώ αργότερα ως άσυλο για επιληπτικούς. Κατόπιν, ξεκινά να δέχεται άτομα με ανεξήγητες εμπειρίες καταλήγοντας αποθήκη “τρελών”. Εγκλειστοί μέσα σε κλουβιά, ντουλάπες και στάβλους αλυσοδέονταν και μαστιγώνονταν. Το Bedlam αποτέλεσε ένα από τα μεγαλύτερα τουριστικά αξιοθέατα του Λονδίνου, ενώ κατά το 19ο, η παρατήρηση, βίαιων ασθενών, φυσικά μετ’ αντιτίμου, θεωρούνταν διασκεδάση. Κατά παρόμοιο τρόπο, στον Πύργο των Σεληνιασμένων που κατασκευάστηκε στη Βιέννη το 1784, οι τρόφιμοι ήταν κλεισμένοι ανάμεσα σε δωμάτια, όπου οι περαστικοί μπορούσαν να τους δουν. 800 χρόνια μετά και οι στοχεύσεις παραμένουν οι ίδιες. Κοινωνικός έλεγχος, περιχαράκωση, στιγματισμός. Με τις ευλογίες της κοινωνίας οι απροσάρμοστοι συλλαμβάνονται και παραδίδονται για θεραπευτική εξόντωση στα ψυχιατρικά κότεργα. Οποιοσ παρεμβαίνει το νόμο σφραγνίζεται-φυλακίζεται, όποιος παραβαίνει τις προδιαγραφμένες νόρμες συμπεριφοράς, αποδοτικότητας, μάθησης είτε στιγματίζεται είτε θα βρεθεί εγκλειστος σε κάποιο ίδρυμα.

συνήθως απομονώνονται είτε με τον εγκλεισμό στο σπίτι, υπό την επίβλεψη των γονέων είτε σε ψυχιατρικές φυλακές, ενώ και στις δυο περιπτώσεις η χημική καθήλωση (ψυχοφάρμακα) αποτελεί κάτι το σύνηθες.

Σύμφωνα με το νορμαλισμό η πορεία μιας νοσούσας ψυχής είναι προδιαγεγραμμένη. Εγκλεισμός είτε εκούσιος είτε ακούσιος και κατανάλωση των απαραίτητων ψυχοφαρμάκων για τη γαίρεια της, έως ότου λόγος και πράξεις ευθυγραμμιστούν ξανά με τη ρότα της κανονικότητας.

Η στόχευση του ψυχιατρικού εγκλεισμού; Πολλοπλή. Καταρχάς, η περιχαράκωση. Το κοινωνικό σώμα εξαγνίζεται, διατηρεί την ευταξία του, αφού φροντίζει να απαρτίζει από άτομα που υπάγονται στην ομοιομορφία που επιβάλλει. Κατόπιν, δημιουργούνται πειθήνια, υποταγμένα όντα, χωρίς καμία βούληση και αυτενέργεια, ενώ όπως και στα σωφρονιστικά καταστήματα, ο τιμωρητικός χαρακτήρας κυριαρχεί, μέσα από τα βασανιστήρια στους απειθαρχους τρόφιμους (ηλεκτροσπασμοθεραπεία, καθήλωση, κατανάλωση κατασταλτικών ψυχοτρόπων ουσιών).

Μια ιδιότυπη συνθήκη κράτησης...

Μπλέ κελιά:

Τα λεγόμενα "μπλε" κελιά ή κελιά προστατευτικής απομόνωσης, αποτελούν μια ιδιότυπη συνθήκη κράτησης εντός ψυχιατρικών νοσοκομείων. Υπάρχουν μέχρι και σήμερα στο ψυχιατρικό νοσοκομείο κορυδαλλίου. Τοίχοι που έχουν επενδυθεί με μπλε καουτσούκ, ώστε να μην υπάρξει τραυματισμός, δάπεδο από τσιμέντο, χωρίς κρεβάτι ή στρώμα. Οι κρατούμενοι παραμένουν σ' αυτά τα κελιά για αρκετές ημέρες, εντελώς γυμνοί. Επιπλέον, υπάρχει ένα σύστημα κλιματισμού ελεγχόμενο – ρυθμιζόμενο από την υπηρεσία. Συγκεκριμένα, η θερμοκρασία για δέκα λεπτά πέφτει στους $-5,0$, ενώ έπειτα ανεβαίνει στους $+5,0$. Σκοπός είναι ο εγκλειστος να μη καταφέρει να κοιμηθεί, αφού μετά τα 10 λεπτά ζέστης, έρχεται η παγωνιά.

ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

Κάθε εποχή συνοδεύεται από την επιδημία που επέβαλαν οι συνθήκες ζωής, στο εκάστοτε σύστημα εκμετάλλευσης. Ο Μεσαίωνας ας πούμε, που οι μεγάλες μάζες ήταν καταδικασμένες να ζουν μέσα στη μιζέρια και στα περιττώματα των κυριάρχων, είχε την πανούκλα. Σε διάφορες ιστορικές περιόδους (αλλά και γεωγραφικές περιοχές), που επικρατούσαν συνθήκες επεκτατικών πολέμων, κυριαρχούσε ο λοιμός, όπως και σήμερα στην Αφρική, εξαιτίας της επιβολής του κεφαλαίου στον πλούτο της μαύρης ηπείρου, αφήνοντας τον πληθυσμό να πεθαίνει της πείνας.

Η Βιομηχανία των φαρμάκων διαδραματίζει κομβικό ρόλο στο συστημικό παιχνίδι των καπιταλιστικών κοινωνιών, αφού πρόκειται για την επιχείρηση εκείνη που θωρακίζει τη σχέση επιστημόνων και αφεντικών. Μέσα από την ανθρώπινη ανάγκη για μακροζωία, για νου υγιή και σώμα υγιές, μια ανάγκη θεμελιωμένη στον ανθρωποκεντρισμό, η βιομηχανία των φαρμάκων θέσπισε και επάνδρωσε την κυριαρχία της στο υπάρχον. Δομήθηκε και οργανώθηκε με τέτοιο τρόπο, ώστε να καταφέρει να ανεληχθεί σε οικονομική υπερδύναμη. Η απρόσκοπτη κερδοσκοπία των Φαρμακοβιομηχανιών βασίζεται στο ανθρώπινο σώμα και η απόδοση της επένδυσης εξαρτάται από την δημιουργία, την επέκταση και τη συνέχεια των ασθενειών. Η υπερκατανάλωση των σκευασμάτων τους αντιστοιχεί θαυμάσια σε ένα βασικό γνώρισμα του κεφαλαίου, την εξασφάλιση τεράστιου κέρδους, ενώ μέσα από αυτή

επιτυγχάνεται και διαιωνίζεται ο κοινωνικός έλεγχος.

Μερίδιο από τα κέρδη διεκδικούν γιατροί, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, αφού μέσα από την προώθηση και την πώληση των διαφόρων φαρμάκων, ανεβαίνουν συνεχώς οι 'μετοχές' τους.

Άλλωστε, διαδεδομένη πρακτική του καπιταλισμού αποτελεί ο εξωραϊσμός και η ηθική εξύψωση των δραστηριοτήτων του, επιχειρώντας να παρουσιάσει την βασική του επιδίωξη για κερδοφορία ως ανιδιοτελή πρόσφορα στο κοινωνικό σύνολο

και την ανθρωπότητα εν γένει. Η εν λόγω μέθοδος, λοιπόν, είναι ευρέως διαδεδομένη και στην βιομηχανία των φαρμάκων, σε παγκόσμια κλίμακα. Πολυεθνικές και ντόπιες φαρμακοβιομηχανίες ανεξαιρέτως επιδεικνύουν με κάθε ευκαιρία την προσφορά τους στην επίλυση -υποτίθεται- χρόνιων ασθενειών που "ταλανίζουν" την οικούμενη, αποκρύπτοντας επιμελώς τη θεμελιώδη στόχευση που δεν είναι άλλη από τον πολλαπλασιασμό των κερδών τους. Στην πραγματικότητα, όμως, ληειτουργούν όπως κάθε καλά στημένη επιχείρηση, με βάση δηλαδή το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Παράγουν φάρμακα, ως επί το πλείστον, για τις πιο συχνά εμφανιζόμενες ασθένειες αδιαφορώντας επιδεικτικά για τις 'ανάγκες' του πληθυσμού, στην υπηρεσία του οποίου δήθεν βρίσκονται. Ειδικότερα, για τις λιγότερο εμφανιζόμενες ασθένειες το κόστος εκτοξεύεται. Η πρόσβαση είναι δυνατή στις αγορές που μπορούν να καλύψουν τη ζήτηση. Το ίδιο ισχύει και για αυτές που εμφανίζουν βαρύτερα συμπτώματα, καθώς σπεύδουν να επωφεληθούν την σπανιότητα της αποθεραπείας αυξάνοντας τις τιμές. Κάπως έτσι η φενάκη της ανιδιοτελούς παροχής υπηρεσιών στο ανθρώπινο γένος καταρρίπτεται, φανερώνοντας τις πραγματικές του επιδιώξεις δηλαδή την απόκτηση μεγαλύτερου μεριδίου στην αγορά και τη συνακόλουθη μεγιστοποίηση κέρδους.

Υπό αυτό το πρίσμα θα πρέπει να ιδωθεί και η σχετικά πρόσφατα εμφανιζόμενη εναλλακτική ιατρική. "Διαφορετικές" μέθοδοι, σεβασμός στο περιβάλλον και τον άνθρωπο και μπόλικη ακόμη αντισυμβατική φρασεολογία. Έρχονται να καλύψουν τις καταναλωτικές ανάγκες και των πλέον δύσπιστων και "κριτικά" σκεπτόμενων υπηκόων. Στην ουσία όμως, δεν πρόκειται πάρα για ένα επιπλέον τέχνασμα του κεφαλαίου, ώστε να εντάξει στην κατανάλωση φαρμάκων – άλλου τύπου βέβαια – και τους "διαφωνούντες". Όπως σε καθετί, έτσι κι εδώ, παρέχει κάθε τύπου προϊόν, αντιλαμβανόμενο την επιθυμία ορισμένων "προοδευτικών" κομματιών της κοινωνίας να διαφοροποιηθούν από την αγέλη. Ωστόσο είτε έτσι είτε αλλιώς το διακύβευμα παραμένει το ίδιο. Καταναλώστε να κερδίσουμε.

Οι υπήκοοι των σύγχρονων κοινωνιών έχουν τη λύση στα χέρια τους. Κοκτέιλ φαρμάκων για το άγχος που προκαλεί η μουντή καθημερινότητα, νέες θεραπείες για ασθένειες που δημιουργεί η μόλυνση της φύσης, χημικά σκευάσματα για τη σταθεροποίηση των αποκλίνοσων συμπεριφορών, χάπια για να πάρουν μακριά την εξάντληση της 10ωρης μισθωτής εργασίας.

Πλασάροντας ένα ουμανιστικό προσωπείο και τη μεγαλειώδη ιδέα της σωτηρίας του ανθρώπινου είδους ανάγονται σε 'προστάτες' της

Το 1996 η Pfizer δημιούργησε ένα πειραματικό αντιβιοτικό, με την ονομασία Τροναπ, το οποίο προκαλούσε κύρωση του ήπατος.

Η χορήγηση του φαρμάκου σε παιδιά ήταν παράνομη τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη, γι' αυτό και η Pfizer πήγε στη Νιγηρία. Στο πείραμα «συμμετείχαν» 200 παιδιά τα οποία έπασχαν από μηνιγγίτιδα. Πενήντα από αυτά πέθαναν, ενώ στα υπόλοιπα προκλήθηκαν πολλές παραμορφώσεις και διανοητικά προβλήματα.

Η Pfizer, φυσικά, αρνήθηκε τις κατηγορίες λέγοντας ότι πέθαναν ή παρουσίασαν προβλήματα λόγω της μηνιγγίτιδας.

οικουμένης. Αρκετά οξύμωρο εάν αναλογιστεί κανείς πως οι φαρμακοβιομηχανίες προμηθεύουν τις χώρες του τρίτου κόσμου με διάφορα πειραματικά ακόμη φάρμακα, υποτιθεται ως μια προσπάθεια για να καταπολεμηθούν οι διάφορες αρρώστιες και τα εκατομμύρια των θανάτων, ιδίως μικρών παιδιών. Στην πραγματικότητα, τα παιδιά αυτά αποτελούν το τελευταίο στάδιο του πειράματος ενός φαρμάκου. Εδώ και δεκαετίες δηλαδή, εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά και ενήλικες του τρίτου κόσμου έχουν μετατραπεί σε πειραματόζωα των φαρμακοβιομηχανιών. Η δε Αφρική (κυρίως) σε ένα απέραντο εργαστήριο πειραμάτων.

Από την προσπάθεια εύρεσης νέων και σύγχρονων θεραπειών, που θα καταπολεμήσουν τις μικρές και μεγάλες ασθένειες από τις οποίες υποφέρει και πεθαίνει το ανθρώπινο γένος δε θα μπορούσε να απουσιάζει η θυσία της φύσης και των μη-ανθρώπινων ζώων. Τα μη ανθρώπινα πλάσματα, αποκομμένα από τη φύση, το ένστικτο, την άγρια ελευθερία, βρίσκονται δέσμια στους ρυθμούς, τις δομές, τους σχεδιασμούς του ανθρώπινου είδους. Ο ανθρωποκεντρισμός, βαθιά ριζωμένος στην κοινωνική συνείδηση, δεσπόζει, μεταχειρίζεται κάθε έμβιο ον προς όφελος του, στο όνομα του κέρδους, της προόδου, της επιβολής.

Πειραματικές διεργασίες πάνω σε μη ανθρώπινα πλάσματα

Ο πειραματισμός σε ζώα συνιστά αναπόσπαστο κομμάτι της επιστημονικής έρευνας. Δεν αφορά μονάχα τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό και τις επιστήμες που γεννήθηκαν εντός αυτού, αντιθέτως θέτει τις ρίζες του

αρκετά χρόνια πριν από αυτόν. Εστιάζοντας, όμως, στο παρόν, και στην επέλαση του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος, πειραματικές διεργασίες συμβαίνουν για τα περισσότερα προϊόντα που καταναλώνουν οι υπήκοοι των σύγχρονων κοινωνιών. Εκατομμύρια ζώα, σε κάθε γωνιά του πλανήτη, μετατρέπονται ετησίως σε μοντέλα έρευνας και ανάλυσης. Ποντίκια, αρουραίοι, κουνέλια, πίθηκοι, μπαμπούινοι, χοίροι, γουρούνια, γάτες, σκύλοι, ψάρια, πτηνά και πολλά πολλά άλλα, αιχμαλωτίζονται και βασανίζονται σε επιστημονικά εργαστήρια, προκειμένου η "ανθρωπότητα" να προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα. Ιατρική, Βιοτεχνολογία, Βιομηχανίες φαρμάκων, καλλυντικών, χημικών, τροφίμων, καθαριστικών, καπνού, αυτοκινήτων, όπλων, ερευνητικές ομάδες πανεπιστημίων εγκλείουν και χρησιμοποιούν μη ανθρώπινα πλάσματα στο όνομα της ανθρώπινης προόδου και του κέρδους.

Μέσα στα ερευνητικά εργαστήρια τα ζώα αντικειμενοποιούνται, κοστολογούνται, λογαριάζονται ως αναλώσιμα προϊόντα του βιομηχανικού πολιτισμού και χρησιμοποιούνται ανάλογα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες του ανθρώπου-καταναλωτή. Αιχμάλωτα μέσα σε μικροσκοπικά κλουβιά, με μοναδική ανάσα ελευθερίας τη στιγμή που θα βγουν από αυτά, μόνο και μόνο για να ελεγχθεί πάνω τους η τοξικότητα νέων φαρμάκων και η επίδραση διαφόρων χημικών ουσιών. Διαφορετικά, για να πραγματοποιηθεί η πρόκληση αλλεργιών, δερματικών παθήσεων, καρκίνου έτσι ώστε

να βρεθεί το πολυπόθητο αντίδοτο, που θα σώσει το ανθρώπινο είδος, από κάποια καινούρια ασθένεια ή θα του διευκολύνει τη ζωή.

Για παράδειγμα επιστήμονες εξαναγκάζουν ζώα να καταπίνουν χλωρίνη ή σαμπουάν, ή ακόμα τους κάνουν απόσταση τοξικών ουσιών σε γυμνό μάτι. Τα βιομηχανικά φάρμακα επίσης δοκιμάζονται πρώτα σε μη ανθρώπινα ζώα πριν κυκλοφορήσουν στην αγορά. Οι πρακτικές ευγονικής και γενετικής τροποποίησης των ζωικών ειδών είναι μια συνεχής δραστηριότητα σε πολλά πειραματικά κέντρα, όπως και τα πειράματα των συμπεριφοριστών.

Η επιλογή των μη ανθρώπινων όντων δεν είναι διόλου τυχαία, καθώς είναι ιδιαίτερα φτηνά, ευκόλως διαχειρίσιμα και συνιστούν πηγή εκατομμυρίων, όχι μόνο στην εκάστοτε βιομηχανία, αλλά και για εκείνους που τα εκτρέφουν και τα εμπορεύονται*.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το 'Ridglan Farms'. Ένα μεγάλο αγρόκτημα στο Ουισκόνσιν, που εκτρέφει χιλιάδες σκύλους για εμπορικό κέρδος. Εταιρείες από όλο τον κόσμο το προτιμούν, καθώς οι σκύλοι έχουν εκτραφεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι υπάκουοι και να εμπιστεύονται τους ανθρώπους, παρά τα βασανιστήρια.

Επιπλέον, οι εταιρίες που διεξάγουν πειράματα σε ζώα, λαμβάνουν κάθε χρόνο τεράστιες επιδοτήσεις, ούτως ώστε να συνεχίσουν το "έργο" τους, από το κράτος, αλλιά και από άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες χρηματοδοτούν πειράματα που γίνονται για λογαριασμό τους.

Αυτές οι επιδοτήσεις και οι χορηγίες μάλιστα, είναι ανάλογες με τον αριθμό των ζώων που κάθε εταιρία-εργαστήριο κλπ έχει υπό την επίβλεψή του. Αυτό από μόνο του αποτελεί το κίνητρο για τη χρήση όλο και περισσότερων πειραματόζωων.

Η ανθρώπινη λογική διατείνεται πως οι μελέτες πάνω στους ανθρώπους είναι απάνθρωπες, σε αντίθεση με τα ζώα, που κρίνονται απαραίτητες. Ο ανθρωποκεντρισμός δεσπόζει, η φυσική ολότητα τεμαχίζεται και η εκμετάλλευση κάθε πλάσματος επικυρώνει την καλύτερη ποιότητα ζωής και υγείας των ανθρώπων.

Όταν, όμως, τα πειράματα πάνω στο ανθρώπινο είδος όντως συμβαίνουν είτε είναι κεκαλυμμένα (τεχνητές αρρώστιες και λοιμοί) είτε ντυμένα με τον μανδύα την ανθρωπιστικής βοήθειας, όπως στην περίπτωση του τρίτου κόσμου, όπως προαναφέρθηκε. Βέβαια, υπάρχουν και οι περιπτώσεις, που ανθρώπινα όντα συμμετέχουν εθελοντικά σε επιστημονικά πειράματα, μιας και για λίγες μέρες εκμετάλλευσης του νου και του κορμιού τους, πληρώνονται αδρά.

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ «ΜΑΘΗΜΕΝΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ»

Το 1965, ο Μ. Seligman και η ομάδα του χρησιμοποίησαν σκυλιά ως υποκείμενα για τη μελέτη τους, με σκοπό να εξετάσουν πώς αντιλαμβάνεται κάποιος τον έλεγχο. Η ομάδα τοποθετούσε ένα σκύλο στη μία πλευρά ενός κουτιού που χωριζόταν στη μέση από ένα χαμηλό εμπόδιο. Στη συνέχεια, του έκαναν ηλεκτροσόκ, το οποίο θα μπορούσε να αποφευχθεί, εάν ο σκύλος πηδούσε στο άλλο μισό του κουτιού. Τα σκυλιά έμαθαν γρήγορα πώς να αποφεύγουν να δέχονται ηλεκτροσόκ. Η ομάδα του Seligman, στη συνέχεια έδωσε με φλουριά, μια ομάδα από σκύλους και τους πραγματοποίησε τυχαία ηλεκτροσόκ, τα οποία ήταν εντελώς αναπόφευκτα. Την επόμενη μέρα, τα σκυλιά αυτά τοποθετούνταν στο κουτί με το φράγμα και παρά τις νέες συνθήκες που τους επέτρεπαν να ξεφεύγουν από τις οδυνηρές κρίσεις, δεν προσπαθούσαν καν να πηδήξουν πάνω από το φράγμα, παρά μόνο έκλαιγαν, επιδεικνύοντας έτσι «μαθημένη ανικανότητα».

Όπως και να 'χει, οι φαρμακοβιομηχανίες συνιστούν μια μεγάλη μπίζνα. Από τις μεγαλύτερες που υπάρχουν στον πλανήτη, καθώς και αυτή, όπως και οι βιομηχανίες τροφίμων, εμπορεύονται τη ζωή και το θάνατο, όχι μόνο του ανθρώπινου είδους....

ΚΟΣΜΕΤΟΛΟΓΙΑ

Ανέκαθεν οι άνθρωποι είχαν την τάση να ορίζουν το τι είναι όμορφο και τι όχι. Έτσι, κάθε εποχή διακρίνεται από τα δικά της πρότυπα ομορφιάς. Στο σύγχρονο κόσμο, από την ώρα που γεννιόμαστε κατακλυζόμαστε από διαφημίσεις στην τηλεόραση, στο διαδίκτυο, σε στάσεις λεωφορείων κτλ. που προμοτάρουν διάφορα προϊόντα, τα οποία θα βοηθήσουν το άτομο να πλησιάσει είτε να φτάσει, την άρτια εικόνα που θα έπρεπε να έχει. Το καταναλωτικό κοινό πλέον αφορά ένα ευρύ φάσμα, κεντροβαρίζοντας όμως στο "γυναικείο φύλο". Έτσι, η κοσμετολογία, κλάδος της χημείας, έχει αναρίθμητες λύσεις να προτείνει. Κρέμες για όμορφο δέρμα, μακριά μαλλιά, για σφριγηλό και αδύνατο σώμα, καλλυντικά, χάπια για να φαίνεσαι υγιής και νέα, πλαστικές για σαρκώδη χείλη, sexy βλέμμα, "τσιτά" δέρμα κι άλλα τόσα. Για το "αντρικό φύλο", σύμφωνα πάντα με τα κοινωνικά πρότυπα, προωθούνται χάπια, σνακ, σκόνες για να αποκτηθούν οι πολυπόθητοι μύες και να καταφέρει ανταποκριθεί στην αρρενωπότητα, που κάθε "αρσενικό" θα έπρεπε να έχει.

Όποιο άτομο παρεκκλίνει από αυτή τη νόρμα απομακρύνεται από την "κοινωνία των ωραίων" ως κάτι το παρείσακτο που δεν έχει χώρο σε αυτή την "ομορφιά". Μια ανελέητη μάχη, λοιπόν, με το ίδιο μας το είναι, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ενταχτούμε.

Πόσο οξύμωρο να ταΐζουμε χημείες τα σώματά μας για να τα κάνουμε να φαίνονται υγιή;

Η ΧΗΜΙΚΗ ΛΟΒΟΤΟΜΗ

Η ψυχιατρική επιστήμη δε θα μπορούσε να σταθεί μόνη της δίχως τους κατάλληλους συμμάχους στο πλάι της. Ισχυρές πολυεθνικές της παρέχουν τα απαραίτητα σκευάσματα για τη συνέχιση του έργου τους. Αλλήλωστε, το κέρδος είναι τεράστιο και φτάνει για όλους.

Το ψυχοφαρμακαθολικό σπλοστάσιο εμπλουτίζεται διαρκώς, ενώ

τα κρούσματα των 'ψυχικών διαταραχών' όλο και αυξάνονται. Έτσι, ξεκινά ένας φαύλος κύκλος, με τις φαρμακευτικές εταιρείες να παραγάγουν ψυχοτρόπα και τον ιατρικό κόσμο, να λειτουργεί μεταπρατικά, διασφαλίζοντας την κατανάλωση τους. Εν ολίγοις, πρόκειται για ένα συνεργαζόμενο δίκτυο, το οποίο προσπαίζει τα αμοιβαία οικονομικά του συμφέροντα, αλλά και επιβάλλει τεχνηέντως την προσαρμογή στις κοινωνικές επιταγές.

Οι διαγνώσεις που κατασκεύασαν οι ειδήμενες της ψυχής, έπειτα από ατέρμονες προσπάθειες διείσδυσης στα συναισθήματα και τις σκέψεις μας, βάφτισαν το αλλόκοτο, το παράταιρο μη συμβατό και επιχείρησαν να το συμμορφώσουν στους κοινωνικούς κανόνες. Η ανάγκη για ρύθμιση της κάθε συμπεριφοράς, η άμεση παρατήρησή της και η επέμβαση

με κάθε τρόπο (θεραπευτικό, όπως συνήθως τον ονομάζουν) τόσο στο σώμα

όσο και σε κάθε πτυχή της προσωπικότητάς μας, με λίγα λόγια ο κοινωνικός έλεγχος, που είναι εύκολο να τον διακρίνουμε μέσα στον αστικό ιστό, από τις εταιρίες security, τις κάμερες σε δρόμους, μαγαζιά και σπίτια, τους μπάτσους που σουλατσάρουν 24/7, βρίσκεται τώρα και στο φαρμακείο της γειτονιάς σου.

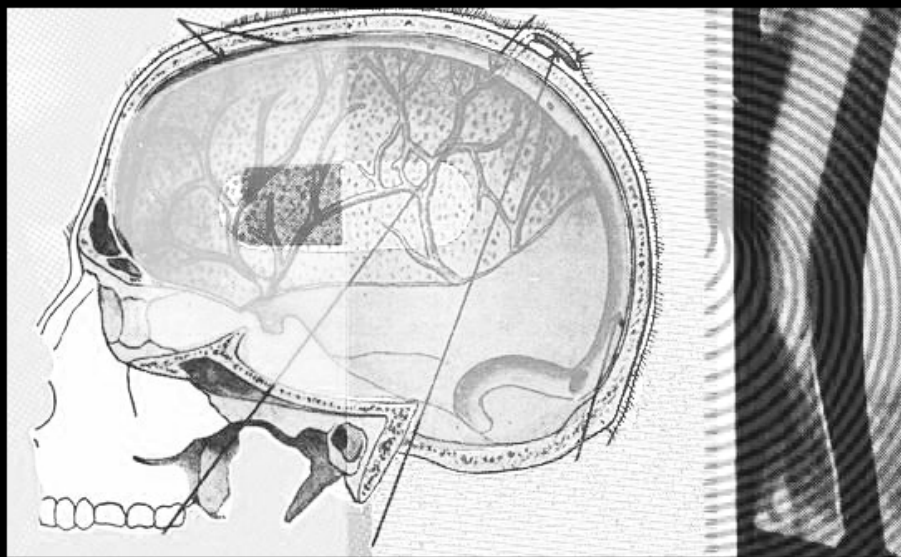
Η σύγχρονη λοβοτομή έρχεται να επισφραγίσει μέσα απο τα χημικά σκευάσματα το νορμαλισμό και να επανατοποθετήσει την παρέκκλιση στον ορθό δρόμο. Η ευρεία χρήση των ψυχοφαρμάκων έχει εισχωρήσει σε τέτοιο βαθμό στην κοινωνική συνείδηση, που οι σήμερα οι ρόλοι του ψυχιάτρου και του ασθενή είναι πιο ξεκάθαροι από ποτέ. Το άτομο απογυμνώνεται από καθετί αποτελεί εμπόδιο στην αναζήτηση των

Η πολυεθνική Eli Lilly, πρώτη το 1998, ξεκίνησε τη δική της καμπάνια προώθησης της κατάθλιψης, δημιουργώντας -εικονικές- ομάδες καταθλιπτικών για τη διεύρυνση του πεδίου των εν δυνάμει πασχόντων. Έπειτα με μια σειρά χρηματοδοτούμενων ερευνών, με στατιστικές και ό,τι άλλο μέσο επιρροής, παρουσιάζει την πιο αποτελεσματική λύση...το Prozac. Λόγω όμως αντίπαλων επιχειρηματικών εταιριών η ίδια, προκειμένου να κρατήσει τα κέρδη της σε υψηλά επίπεδα, επιχειρεί να στραφεί σε άλλες πληθυσμιακές ομάδες, στη συγκεκριμένη περίπτωση στις γυναίκες. Διευρύνοντας έτσι την καταλληλότητά του, αλλάζοντας την ονομασία και την εμφάνισή του, ανακαλύπτει ότι μπορεί να χορηγηθεί και για το προεμμηνορρυσιακό σύνδρομο (PMDD). Μια διαταραχή που μπορεί να πλήξει κάθε γυναίκα μια φορά το μήνα...

Βιολογικών αιτιών της ψυχικής του νόσου (ψυχολογικοί, κοινωνικοί, πολιτισμικοί παράγοντες) και ερμηνεύεται ως ένας πολύπλοκος μηχανισμός νευρωνικών συνάψεων, που πρέπει να χαρτογραφηθεί, να 'μεταφραστεί' και τελικά να αντιμετωπιστεί. Χάπια για την 'αντιμετώπιση' κάθε περίπτωσης χορηγούνται σε καραμέλες, λειτουργώντας άλλοτε κατασταλτικά, άλλοτε διεγερτικά και άλλοτε παραληρηματικά.

Η χρήση των σκευασμάτων αυτών δεν συναντάται μόνο σε ψυχιατρικές δομές, αλλά εξίσου συχνά και σε φυλακές-σωφρονιστικά ιδρύματα. Ως άμεσο μέσο επιβολής και κατευνασμού της συνείδησης: ο έγκλειστος βρίσκεται σε απομόνωση όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά. Η αντιληπτική του ικανότητα αλλοιώνεται και γίνεται περισσότερο ευάλωτος στους κάθε λογής κινδύνους που επιφέρει η επιτήρηση και η καταστολή... όπως στην περίπτωση του «χημικού ευνουχισμού», μια ποιινή αναγκαστικής χορήγησης ψυχοφαρμάκων για την καταστολή των ανδρικών σεξουαλικών ορμονών.

Η novartis επεκτείνεται και χορηγεί επίσημα πλέον ψυχοφάρμακα(Clomicalm) σε ζώα, όχι μόνο για πειραματικούς λόγους, αλλά και για την αντιμετώπιση της κατάθλιψης.

ΜΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΟΝΤΩΝ

Η αντικειμενοποίηση και ο διαχωρισμός των σωμάτων μέσα από την επιστήμη δεν υφίσταται μόνο από άνθρωπο σε άνθρωπο, αλλά από τα ανθρώπινα όντα στα μη.

Η κτηνιατρική έρχεται και αυτή με τη σειρά της, να συμπληρώσει το μωσαϊκό των επιστημών ζωής, χρησιμοποιώντας ως αντικείμενο μελέτης τα ζώα. Στόχος της δεν είναι απαραίτητα η θεραπεία τους, αλλά η εξέλιξη και ανέλιξη της στο Βάθρο των επιστημών, μέσα από τη διεξαγωγή πειραμάτων και των ανάλογων ερευνητικών πορισμάτων. Αλλήλωστε, στον πολιτισμένο κόσμο τα ζώα λογαριάζονται μονάχα ως αναλώσιμα και καύσιμα υλικά.

Μόνο το 2007, στο τμήμα Κτηνιατρικής του ΑΠΘ, 20 σκυλιά, 6 γάτες και δεκάδες άλλα μη κατοικίδια ζώα, δόθηκαν ως πειραματόζωα. Εκατοντάδες άλλα οδηγήθηκαν για πειράματα, σε άλλα πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα.

«Στους σκύλους γίνονται ορθοπεδικές μελέτες, δοκιμάζονται καινούρια υλικά για κατάγματα, εφαρμόζονται μέθοδοι επούλωσης. Για τις πειραματικές μελέτες καταγμάτων δημιουργούμε ένα κάταγμα σε συγκεκριμένο σημείο κάθε φορά κι έπειτα δοκιμάζεται η επούλωση του. Στα κουνέλια γίνονται μελέτες για μαλακά μόρια, έλεγχος φαρμάκων κ.α. Επίσης, πάνω σε 50-60 χοίρους γίνεται η εκπαίδευση των χειρουργών για επεμβάσεις κυρίως λαπαροσκοπικής χειρουργικής».

Η κυριαρχία, ανέκαθεν, κατηγοριοποιούσε τα μη ανθρώπινα πλάσματα, ανάλογα με το πως την εξυπηρετούσαν. Οικόσιτα, ζώα παραγωγής, πειραματόζωα (εξημερωμένα και μη όντα), άγρια πλάσματα 'ελεύθερα' στη φύση. Το καθένα παίζει το ρόλο του, ενώ η ύπαρξη του οφείλει να επιφέρει κέρδος.

Ξεκινώντας, από τα ζώα παραγωγής, τα οποία κατά κύριο λόγο ζουν ώστε να "προσφέρουν" υλικά, δηλαδή γάλα, κρέας, μαλλί, θεραπείες για τις ανθρώπινες

ασθένειες. Γεννιούνται σε άθλιες συνθήκες και εκτρέφονται για να πεθάνουν. Αν μοιληθούν ή αρρωστήσουν είναι προτιμότερο και οικονομικότερο να θανατωθούν, από το να θεραπευτούν, αφού το κόστος της θεραπείας τους, η οποία μπορεί να μην είναι εγγυημένη, είναι πάνω-κάτω το ίδιο με αυτό της αγοράς και αντικατάστασης με ένα άλλο ζώο. Επιπλέον, τα πλάσματα αυτά ακόμα και όταν δεν προορίζονται για άμεση κατανάλωση, χρησιμοποιούνται για παραγωγή μικρής ή μεγάλης κλίμακας προϊόντων και δεν αξίζουν τίποτα πέραν αυτού.

Από την άλλη, τα οικόσιτα ζώα χαίρουν ειδικής φροντίδας και περιποίησης, μιας και αποτελούν κατοικίδια. Τα ζώα "συντροφιάς", όπως αλλιώς τα ονομάζει ο άνθρωπος, από τη στιγμή που θα γεννηθούν, θα εμβολιαστούν, θα επισκέπτονται σε τακτά χρονικά διαστήματα κτηνιάτρους και εάν και όποτε χρειαστεί θα υποβληθούν σε εξετάσεις, φαρμακευτικές αγωγές, χειρουργία. Παρόλα αυτά και τα "οικόσιτα" ζώα ζουν μακριά από το φυσικό τους περιβάλλον, σε συνθήκες εγκλεισμού μέσα σε διαμερίσματα, μπαλκόνια, αυλές και κλουβιά, "ηούτρινοι" εντολοδόχοι των ανθρώπων.

Ακόμη περισσότερα μη ανθρώπινα πλάσματα, αιχμαλωτίζονται μέσα σε ζωολογικούς κήπους και λειτουργούν ως θέαμα για τους αστούς, άλλα χρησιμοποιούνται για κυνήγι/safari, ένα спор αρκετά διαδεδομένο και ακόμη περισσότερα σε ιπποδρομικές πίστες και αρένες. Ό,τι περισσεύει, θα βρεθεί έγκλειστο σε κάποιο ερευνητικό εργαστήριο, για να "διαφυλάξει" το μέλλον της "ανθρωπότητας", όπως έχει αναφερθεί παραπάνω.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, θα επιλέξει να θεραπεύσει ένα ζώο πάντα σύμφωνα με το δόγμα του ανθρωποκεντρισμού. Ενδιαφέρεται για τη γατριά των "οικόσιτων" ζώων, για τη «συντροφιά» της γάτας, την «ασφάλεια» που μπορεί να προσφέρει ένας σκύλος, το «χαρούμενο» κελήδισμα των πουλιών κ.α., των ζώων παραγωγής και κατανάλωσης μονάχα για την απομύζηση κέρδους, των φυλακισμένων πλάσμάτων των ζωολογικών κήπων ή των θαλάσσιων πάρκων, για να μη χάσει ο κάθε μικροαστός-επισκέπτης το άγριο θέαμα και ο επιχειρηματίας τα χρήματα από τα εισιτήρια.

Συγκρίνοντας, το ρόλο του γιατρού με εκείνον του κτηνιάτρου εντοπίζουμε την εξής ομοιότητα. Και οι δυο συνιστούν τους αποδέκτες των ανθρώπινων εντολών. Είτε αυτές αφορούν τη συνειδητή επιλογή του ατόμου να μετατραπεί σε ασθενή και να ακολουθήσει κάποια αγωγή είτε την απόφαση του "ιδιοκτήτη" να θεραπεύσει ή να θανατώσει την "ιδιοκτησία" του.

Κλείνοντας...

Αιώνες τώρα διανύουμε μια περίοδο αλλοτρίωσης και απομόνωσης από τα ένστικτα, τα συναισθήματα και τις πραγματικές επιθυμίες. Αφετηρία της καταπιεστικής αυτής συνθήκης ο πολιτισμένος τρόπος ζωής, μέσα στον οποίο κάθε έμβιο πλάσμα μηχανοποιείται και συνιστά πηγή κέρδους.

Ειδικότερα στο σύγχρονο κόσμο, όπως ο καπιταλισμός δημιουργεί τα προϊόντα και το αγοραστικό κοινό, έτσι αντίστοιχα η θεραπευτική κοινωνία δημιουργεί ασθενείς και γιατρούς, νόσους και θεραπείες, τις έννοιες της υγείας και της αρρώστιας.

Οι επιστήμες της ζωής, με τις πολύπλοκες θεωρήσεις και τις 'ρηξικέλευθες' ανακαλύψεις τους φρόντισαν να εντάξουν κάθε πλάσμα στο ιατρικοποιημένο κοινωνικό μοντέλο. Σήμερα, λοιπόν, μιλάμε, για μια ταύτιση, περισσότερο από ποτέ, του ανθρώπου με την ιδέα του άφθαρτου, της καλοκουρδισμένης και χαρούμενης παραγωγικής μηχανής, χάρη στη «βοήθεια» της επιστήμης, της τεχνολογίας και της ιατρικής-φαρμακευτικής βιομηχανίας. Οι 'προφήτες' του ανασυνδιασμένου DNA υπόσχονται να μας επανατοποθετήσουν στην Εδέμ, στον παράδεισο εκείνο που θα βρούμε έτοιμη τη βελτιωμένη εκδοχή ανθρώπου και φύσης, οι γιατροί πως θα επιλύσουν κάθε οργανικό πόνο και οι ψυχίατροι κάθε 'διαταραχή' του νου και της ψυχής, έτσι ώστε να μπορέσουν και πάλι να αναλάβουμε τα κοινωνικά, καπιταλιστικά, οικογενειακά μας καθήκοντα. Από την άλλη, οι κτηνίατροι θα φροντίσουν να υπακούσουν στις ανθρώπινες εντολές για τη θεραπεία ή τη θανάτωση των ζώων. Πλέον, το σώμα κάθε έμβιου όντος αντιμετωπίζεται ως μηχανή, που μπορεί να ελεγχθεί με τεχνικά μέσα και χειριστήριους διακόπτες (φάρμακα, διαγνωστικά μέσα, θεραπευτικές συμβουλές κλπ), ενώ σε περίπτωση βλάβης θα μεταφερθεί σε 'συνεργεία' για επιδιόρθωση.

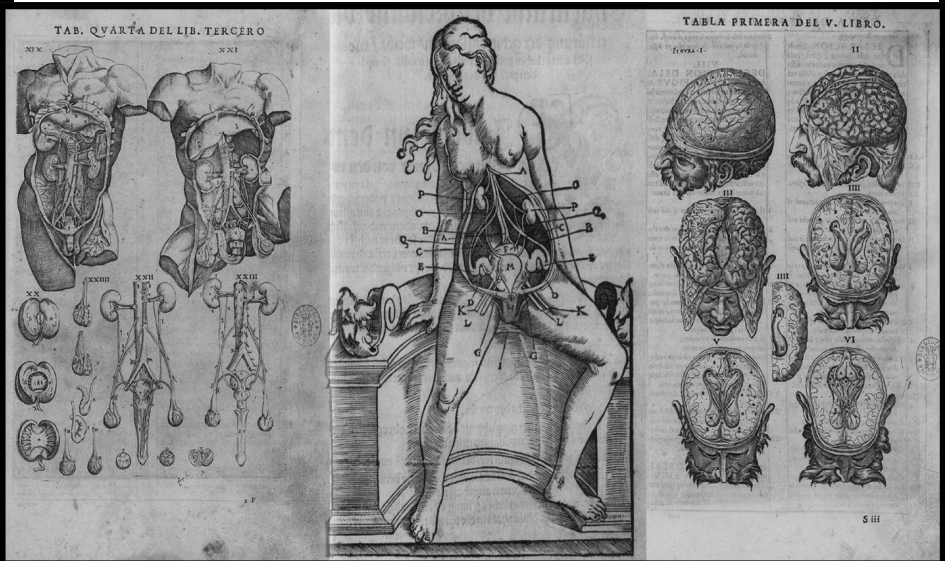
Ενάντια, λοιπόν, στην ανάθεση της ζωής σε κάθε λογής ειδήμονα, στο κοινωνικό κατασκεύασμα της υγείας και της αρρώστιας, του ασθενή και του γιατρού, της κατηγοριοποίησης των ετεροτήτων, στις 'λύσεις' των φαρμάκων, του εγκλεισμού, των πειραμάτων, ανακαλύπτουμε τα σημεία εκείνα που μπορούμε να δράσουμε και να ξεφύγουμε από τις αντιφάσεις που βιώνουμε μέσα στο υπάρχον.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ
ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ**

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΑΤΡΟ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Συνέλευση Αναρχικών Ενάντια στην
Κοινωνική Μηχανή

Απρίλιος 2019